

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Tale i Kirken ved Kammerherre, Lehnsgreve
Eggert Christopher Knuth til Knuthenborgs
Jordfæstelse, den 26de Octbr. 1874, paa
Hunsebye Kirkegaard.

Udgivet år og sted | Publication time and place: [S.l.] : [s.n.], [1874]

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Tale i Kirken

ved Kammerherre, Lehnsgreve

Eggert Christopher Knuth

til Knuthenborgs

Jordfæstelse, den 26de Octbr. 1874,

paa Sunnebys Kirkegaard.

9712156

D. C. Olsen & Co.

Bøn:

Til Dig, alraadende Gud, vor Herres Jesu Christi Fader, opløste vi i denne din Søns Navn vor Bøn, at du naadigen vil komme os ihu for hans Skyld og lade os fuldkomne vort Løb paa Jorden i det Spand af Dage, som du satte for os, til det Maal, du kaldte os til ved Daabens Naade og beredte alt til vor Saliggjorelse i Liv og Død, for Tid og Eoighed!

Mine Tanker ere ikke Eders Tanker og mine Veie ere ikke Eders Veie, sagde Herren, thi som Himlen er høiere end Jorden, saaledes ere mine Veie høiere end Eders Veie og mine Tanker høiere end Eders Tanker. Disse Herrens Ord hos Propheten Esaias i det 55de Cap. 8de og 9de Vers maae vel falde os paa Sinde ved denne Kiste, som indeslutter de jordiske Levninger af forhenværende Lehnsgreve Knuth til Knuthenborg. Thi naar vi ser saae hans høie Skikkelse kraftig i hans bedste Aar gaae virksom omkring i hans smukke Park og hvor han ellers færdedes, da vare vore Tanker vist ikke, at Døden var ham saa nær, men — Guds Tanker vare ikke som vore Tanker. Naar vi agtede paa, hvormegret han udrettede, og skjønnede, hvilken vel og smukt udtænkt Plan, han havde lagt; hvor mange Hænder han satte i Arbeide og derved bidrog saa betydeligt til at fremme manges Belsærd; da tænkte vi ikke paa, at den Tid skulde komme, da de Ord, hvormed

den hellige Sanger begynder den 102den Psalm: — Herre hør min Bøn og lad mit Hjertesuf komme for Dig! Skjul ikke dit Ansigt for mig paa den Dag, jeg er i Angst! Thi mine Dage ere svundne som en Røg og mine Been ere brændte som et Arnested. Mit Hierte er ramt og tørret som en Ur, saa jeg glemmer at spise mit Brød. I min Nød og Sorg hænge mine Been ved mit Kjøb — vi tænkte ikke paa, at disse Ord nogentid kunde finde Anvendelse paa den Mand, hvis Støv her ligger for os sammenfaldet efter et langt smertefuldt Sygeleie, hvorfra Hjertesuf opsendtes til Naadens Throne og hvorfra en Moder, kiærlig som saa, med inderlig deeltagende Sødsfende frembare Bønner til Livets og Dødens Herre, til den Gud, som saarer, men som ogsaa læger, til al Barmhertigheds Fader og al Trøstes Gud. Ja, her var Grund til at bede: Lad mit Hjertesuf komme for dig og skjul ikke dit Ansigt for mig paa min Nøds Dag! Naar Manddoms kraftige Dage forgaae som Røg, og Marven fortæres og Hjertet tørres som en Ur, saa det forglemmer at nyde Føde, da finder det Anvendelse, hvad der siges i den samme Psalm: Han ydmygede min Kraft paa Veien, han forfortede mine Dage. Saadant var ikke Menneskenes Tanter, thi de stode mere til Sundhed, Kraft og Glæde, det Skønne og Rydelsesrige.

Naar det ved hans udstrakte og mangeartede Virksomhed, om hvis Baare Sørgefaaren i Dag har samlet sig, lagdes klart for Dagen, hvilken nøie Forbindelse der er mellem Menneskers Velvære og Fremgang indbyrdes, hvorledes den Enkelte høitstillede bidrager til saamanges bedre Vilkaars Fremme, og mange igien til hans Dnsfers Dpfyldelse, hvorved fælles Tilfredshed befordres, Menneskelivet forskønnes og gøres lykkeligere;

— naar det kunde indsees, at hans Maal, over hvis Bortgang mange sørge, ogjaa var, at fremme Arbeidsomhed og Vindstibelighed saaledes, at det kiendtes, at disse Dyder bragte i det borgerlige Samfund en rigere Løn, som han ingenlunde vilde formindste, men hellere forsøge; — naar de ikke var faa, som han derfor understøttede og fremhjalp, ligesom han mangen Gang med kraftig Haand var rede til at støtte en god Sag, gierne gjorde vel mod Trængende og ikke sparede sine Midler til at fremme Guds Ære og Menneskers Gavn og Lykke; — naar vi saae alt dette, kunde det vel falde naturligt baade for ham selv og andre, som forstode hans Færd og nød Godt af hans Virksomhed, at der kunde siges i Anledning af det smertefulde Sygeleie, som truede saa haardt med Døden i de bedste Aar, saaledes som det hedder i den nævnte Psalme: Tag mig ikke bort midt i mine Dage! og der har vist ikke været faa, som har ønsket: Tag ham ei bort, o milde Gud, i hans bedste Dage! Men naar dette Ord: Min Gud, tag mig ikke bort midt i mine Dage! findes i den hellige Skrift, da er det ikke fremfat anderledes end som Menneskers Forestilling om Livets Længde og Indhold, ligesom naar det hedder i Moses Sang (Ps. 90): Syv Gange Ti er Støvets Aar og naar nogen har megen Styrke Jirfindytyve. Hvorimod han, om hvem det hedder i samme Sang: Tusinde Aar ere for dig, som den Dag i Gaar, naar den er forgangen og som en Nattevagt, han har et andet Maal for et Menneskeliv, end det almindelige, og saaledes havde han og et andet Maal paa vor af-døde høitstillede Broders Liv, thi nogle mætter han med et langt Liv, med andre haster han bort herfra, thi hans Tanker ere ikke som vore Tanker.

Et yndigt Hiem søgte vor Af-døde at berede sig,

hvis Skionhed han selv tænkte at nyde og gav andre Afgang til. Kunne vi ikke ved Lyset i Jesu Christi Evangelium deri see et Træk af den menneskelige Naturs medskabte Herlighed, da Gud satte Mennesket i Edens Have at dyrke og bevogte den. Ved Synden tabte vi meget, saa faare meget af den sprindelige Herlighed, baade af den indvortes i Menneskets eget Væsen og af den udvortes Mennesket omgivende Herlighed i den øvrige levende og livløse Skabning; men Savnet af, Længslen efter den svundne Herlighed, Forestillingen om et Lyffens og Glædens Hjem, Paradismindet blev tilbage og kan endnu fremkalde skionne Menneskeværker trindt paa Jorden, som Mennesket endnu for en Deel kan gjøre sig underdanig. Meget havde den Afdøde seet af, hvad Menneskekunst kan forskionne Jorden med; og han vilde føre hid, hvad der efter de givne Forhold lod sig hidføre, thi hans Die var opladt for det Skionne. Og, vel er det priseligt og godt at have Die for det Skionne paa Jorden, og vor Herre Jesus lignede meget paa Jorden ved Himmeriges Rige, men det bedste er dog ved Jesu Naade at faae Diet opladt for Himmeriget selv, thi al Verdens Herlighed opveier dog ikke Guds Saligheds Samfund, og at faae Diet opladt derfor er Guds Naades Bærf og Gierning, thi Gud vil, at alle Mennesker skulle komme til Sandheds Erkiendelse og blive salige. Derfor sagde Herren: Mine Tanke ere ikke Eders Tanke og mine Veie ere ikke Eders Veie, thi som Himmelen er høiere end Jorden, saa ere mine Veie høiere end Eders Veie og mine Tanke høiere end Eders Tanke. Det er ikke for at gjøre anderledes end Menneskene, at Herrens Tanke og Veie ikke ere som vore Tanke og Veie, men han har noget høiere og Bedre i Tanke og til Hensigt med Menneskene, det Allerbedste nemlig, og

han fører det ud paa bedste Maade, thi han vil altid det Bedste paa den bedste og vise Maade. Naar Guds Riges Herlighed ei var ret kiendt, var det da ei det Allerbedste, at den kunde blive det? Hvad om nu den dødelige Sygdom i Forening med moderlig, christelig, inderlig opoffrende Kierlighed og sønlig Tillid, grundet, mere eller mindre bevidst, paa Barnetro, bragte Himmeriges Herlighed til at lyse for den trætte Sæl og oplivede Hjertet med Naadens varme Sol saaledes som ikke før var skeet, var da ikke Guds Tanke her, saa høit som Himlen er over Jorden, høiere end Menneskers, der kun naaede til det jordiske Livs sædvanlige Maal, medens hans naaede til det evige Livs uforkrænkelige Herlighed.

Saa give vi da Gud Æren for al hans Misfandhed og Naade! Vi takke Gud, som gav en saadan Moder, som uagtet egen Skrøbelighed og Svaghed trofast vedblev og holdt ud til Enden med sin Kierlighed og trøstede og trøstedes som Moder. Og det være den Bøn, vi alle i Dag frembære for Gud, at vi i det Spand af Dage, som bliver os til Deel, maae ved Guds naadige Bistand naae det Maal, som han har sat for os, vor Sæl og Liv til Salighed!

Fader vor.

Det staaer nu tilbage, at udtale Kirkens Affedsord til den Døde:

Af Jord est Du kommen.

Du Jordens Søn var født til at føle og kiende dens Skønhed og Glæde, men og til at prøve dens Sorg og Møie.

Til Jord skal Du blive.

Alle Adams Børn ere Døden underkastede, thi Synden kom ind i Verden ved et Menneske og Døden ved Synden og Døden trænger igjennem til dem alle, fordi de syndede alle.

Af Jorden skal Du igjen opstaae.

Der er en jordist Adam, der er en himmelsk Adam, ligesom vi have haaret den jordiske Adams Billede, saaledes kunne vi og ved Jesu Christi Opstandelses Kraft komme til at bære den himmelske Adams Billede.
